

ULTIMA

PRVNÍ

KATHERINE APPLGATE

Albatros

Ultima První

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Katherine Applegate

Ultima: První – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ULTIMA

PRVNÍ

Přeložil Petr Eliáš

Endling, The First

Text Copyright © 2019 by Katherine Applegate

Originally published by HarperCollins

Published by arrangement with Pippin Properties,

Inc. through Rights People, London.

Translation © Petr Eliáš, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-00-07148-0

ISBN e-knihy 978-80-00-07152-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07153-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07151-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ULTIMA

PRVNÍ

KATHERINE APPLEGATE

Albatros

Michaelovi

Prvním a největším vítězstvím
je dobýt sám sebe.
– *Platón*

ultimus

(lat.), žen. ultima

1. poslední žijící příslušník určitého živočišného druhu
2. (knižně) kdo se pouští do předem prohrané bitvy, pošetilec

Oficiální císařský lexikon Jeho Veličenstva, císaře Murdana, 3. vydání

ČÁST PRVNÍ
POCIT STRACHU

1.

POZNEJ STRACH. ZVOL SI ODVAHU.

Nejsem statečná. Nejsem neohrožená. Nejsem vůdkyně.

Nejsem vlastně ničím pozoruhodná, abych pravdu řekla.

Ledaže byste vzali v úvahu, že jsem dost možná poslední svého druhu, poslední dairna.

Ultima.

Můžu vám ale říct, jak taková statečnost vypadá.

Statečnost, to je bez pomoci přemoci hordu jedovatých hadů a zachránit malou dairnu a jejího malého kamaráda vobíka.

Ta malá dairna, to jsem byla já. A mou zachránkyní byla Karassanda Donatiová, má lidská vůdkyně a milá přítelkyně.

Ráda bych byla tak odvážná jako Kara. A taky tak sebejistá a spravedlivá. Jenže vůdkyní, jako je ona, se musíte narodit, to se nedá naučit.

Můj otec, sám statečný a skvělý vůdce, miloval moudrá rčení a přísloví. Mně a mým sedmi sourozencům s oblibou říkával:

„Poznej strach, zvol si odvahu. To dělá velkého vůdce vůdcem, prťata.“

To s tím strachem jsem dovedla k dokonalosti. Důvěrně jsem se seznámila s mnoha příznaky hrůzy: s naježenou srstí, studenou krví v žilách, tlukoucím srdcem i vytaženými drápy.

Mí kamarádi Kara, Toby, Renzo a Hráč mi říkají, že jsem statečnější, než si myslím. A musím uznat, že jsem se za posledních pár měsíců tu a tam sama překvapila.

Jenže ty mé silácké okamžiky nedokazují skutečnou odvahu. Ukazují spíš mé herecké schopnosti. Předstírat, že se nebojíte, není totéž co opravdová statečnost. A je jedno, co o tom říkají mí přátelé.

Mí silní, věrní, neohrožení přátelé. Jak já je mám všechny ráda! Už ani nepočítám, kolikrát mě na cestě za dalšími dairny podpořili.

Víme, že naděje je malá. Před pár měsíci celou moji smečku vyhladili vojáci pod velením Murdana, despotickeho vládce Neddarry, mé domoviny. A má smečka nebyla ani zdaleka první. Naše počty po celé Nedaře pomalu klesaly.

Ten strašlivý den jsem přežila jen já. Já, která stála ve smečce nejniž. Skrček. Nejméně užitečná. Nejméně nápomocná.

Nejméně statečná.

Zuby nehty se držím naděje, ale stejně se bojím, že už nikdy žádnou jinou dairnu neuvidím. Ten strach mě v některých chvílích až omračuje svou zuřivostí, jindy je spíš jako tupá bolest, pulzující jako špatně srostlá kost. Je to strach, na který

jsem si zvykla a který se mě drží ve dne v noci jako ošklivý
společník, kterého se ne a ne zbavit.

Největší daň si na mně vybírají nové, nečekané strachy.

Někdy se potichu připlíží pod rouškou tmy a prahnou po
krvi.

Jindy, jako třeba včera, ladně a elegantně krouží po obloze
a přinášejí smrt.

BŘITÓZOBCI

Celé dopoledne jsme směřovali ke zledovatělým vrcholům tyčícím se v dálce za hranicemi Nedarry, k nejisté budoucnosti a mým chatrným nadějím.

Šli jsme už tři hodiny, a byl to náročný pochod. Bylo chladno a kolem horských vrcholů se stahovala šedivá mračna. Vydechovaný vzduch před námi tančil jako duchové naší spleť minulosti.

Cesta podél strmého útesu, po níž jsme kráčeli, se v jednom místě rozšiřovala do jakési trojúhelníkové mýtiny a my se rozhodli, že si tu odpočineme. Všude kolem ležely kupičky sněhu a tráva tu byla povadlá a hnědá. Na dvou stranách trojúhelníku se do výšky desítek metrů tyčila strmá skaliska. Třetí strana se otvírala k moři.

Jakmile jsme se zastavili, skrz mraky se prohnalo mohutné hejno ptáků, kroužilo a prudce měnilo směr. Byly jich stovky

a pohybovali se v dokonalé formaci, jako perfektně vycvičení vojáci.

„Břitozobci,“ poznamenal Renzo. „Dávejte si na ně pozor. Mají zobáky jako nože. A ukradnou všechno, co se jim dostane do spárů.“

„Copak, příbuzní?“ poškádlila ho Kara. Renzo byl zručný zloděj.

„Já jsem se to musel pěkně naučit,“ namítl Renzo. Pohladil svého smrdutého psa jménem Pes, který nesmírně pečlivě očuchával kameny. „Břitozobci kradou od přírody.“

„Jsou docela hezcí,“ ozval se Toby, malý vobík, s nímž jsem se obzvlášť spřátelila. Měl kulatý obličej, který vypadal trochu jako liščí, klenuté břicho, podlouhlé uši a velké tmavé oči. Tři ocasy – čerstvě zapletené, což byl mezi vobíky významný rituál – měl na konci svázané proužkem kůže.

Jako uhranutí jsme sledovali kroužení a víření šedočervených ptáků, kteří připomínali kusy čehosi unášené větrným vírem. „Shlukují se kolem dolů a vesnic,“ poznamenal Renzo. „Když ukradnou tašku nebo kabelu plnou drahých kamenů, zamíří na jih a odnesou ji na pirátskou loď. Piráti jim na oplátku dávají čerstvé úlovky.“ Pokrčil rameny. „Jako zloděj musím jejich styl obdivovat.“

„A proč si ty ryby nenaloví sami?“ zeptala jsem se.

„Proč se piráti radši neživí jako farmáři nebo obchodníci? To máš stejné,“ odvětil Renzo. „Zlodějna je daleko zábavnější.“

„Doufala jsem, že se tu na chvíli zastavíme a najíme se,“ ozvala se Kara a prohlížela si okolí. „Myslíš, že je to tu bezpečné?“

„Myslím, že jo,“ řekl Renzo. „Jen si musíme dávat bacha. A odpočinout si potřebujeme.“

„Malou ptačí svačinku bych si nechal líbit,“ prohlásil Hráč a sledoval přitom břítozobce svýma světle modrýma bardálíma očima. Hráč byl štíhlá černá kočkovitá šelma s jemnými bílými proužky na obličejí a méně jemnými smrtícími drápy. „Anebo vlastně jakoukoli svačinku. Asi se tu trochu porozhlédnu, třeba něco objevím.“

„Než se vrátíš, něco ti nachystáme,“ odvětil Toby a můj žaludek čile zaskuhral. (Dairnům v břicho nekručí. Spíš jakoby skučí, což mi připadá daleko důstojnější.)

„Děkuju,“ řekl Hráč, „ale doufám, že najdu něco lepšího než suchary.“

„Máme taky kousek sušeného tetřívka,“ nabídl Toby.

Hráč přikývl. „Sušeného znamená mrtvého. To nám bardálům dvakrát nevoní, Toby.“

Toby, který maso nejlíbil, nakrčil čenich a Hráč se odebral pryč svým typickým bardálím krokem, zdánlivě poklidným, a přece rychlým.

Zatímco já sbírala větve a klacíky, Toby vybaloval náčiní na vaření. Zanedlouho už nám hořel malý ohýnek a on vytahoval pánvičku a bylinky a u toho si polohlasem propěvoval.

Ukázalo se, že Toby je z nás nejlepší kuchař. Renzovi to taky šlo, zvlášť když přidal špetku theurgie, kouzelných za-

říkával, která se začal učit, když mu letos bylo patnáct let. Moc toho ale zatím nesvedl. Ohřál studený guláš, dochutil mdlou zeleninu. Jednou večer se nás pokoušel ohromit louskáním talinových ořechů. Proměnily se tehdy v drobné světlušky a odvál je vítr.

Udělalo to na nás dojem, to ano. Ale bohužel jsme se nejedli.

„Theurgie,“ zavrčel tehdy Toby, jak jsme tak sledovali světlušky, které proti tmavé obloze vypadaly jako malé hvězdy. „Dobrý kuchař kouzla nepotřebuje.“ Nato uklohnul kytlátka, takové sladké sušenky, které ho naučila péct jeho prapraprababička. Bylo to jako jíst obláčky, kdyby ovšem obláčky chutnaly po medu.

Vobíci jako Toby theurgii neovládali. Používalo ji jen šest vládnoucích druhů – lidé, dairnové, bardálové, nautitové, raptodonti a teramanti. (Ačkoli u dairnů jsem theurgii mockrát neviděla. Máme plné ruce práce s tím, abychom přežili.)

„Za okamžiček bude horký čaj,“ oznámil Toby.

„Díky, Toby,“ řekla jsem. „Vyřídím to Kaře a Renzovi.“

Došla jsem za nimi na okraj louky. Seděli tu a dívali se na moře. „Další břítozobci,“ řekl Renzo a ukázal prstem.

Chvíli jsme je pozorovali. „Vypadá to, že se nepřibližují,“ poznamenala jsem.

„Nikdy jsem neviděla ptáky s tak precizními pohyby,“ řekla Kara a odhrnula si z čela pramen vlnitých tmavých vlasů, který jí vzal vítr. Oči měla tmavé, chytré, ostrážité a vroubené

hustými řasami. Jako obvykle měla na sobě jednoduché venkovské oblečení jen o odstín tmavší než její opálená kůže. Takové nosí pytláci, mezi něž sama dřív patřila.

Na svých cestách bylo pro Karu někdy jednodušší vydávat se za chlapce. Někteří lidé mají totiž o ženských schopnostech nevalné mínění. Nechápu proč. Ve světě dairnů se k samcům i samicám chováme stejně.

Možná bych spíš měla mluvit v minulém čase.

Jenže na lidském chování mě toho koneckonců udivuje mnohem víc.

U pasu měla Kara zavěšenou rezavou dýku. Byla to na pohled žalostná zbraň, ale všichni jsme ji viděli v akci a dobře jsme znali její skryté schopnosti. Ten zahnutý mečík byl Světlo Nedarry a jeho historie byla velmi pestrá.

„Jak daleko myslíš, že doputujeme před setměním?“ zeptala se Kara Renza.

Kara byla naší vůdkyní, ale touhle částí cesty nás vedl Renzo, protože se jako jediný z nás v minulosti odvážil až do těchto hornatých částí Doupatiny, jedné ze dvou sousedních zemí.

Ohlédl se směrem k vysokým útesům. „Těžko říct. Terén bude čím dál zrádnější. A vypadá to, že možná bude sněžit.“

„Držme se plánu, jak dlouho to jen půjde,“ řekla Kara a odhodlaně pokývala hlavou.

V plánu jsme měli jít dál na sever, vyhnout se horám na pobřeží a pak snad zahlédnout plovoucí ostrov jménem Tarok. Přemýšleli jsme o tom, že bychom jej hledali na lodi, ale nemě-

li jsme peníze ani na ten nejubožejší člun. Navíc skoro nebyly k sehnání. V tomhle mrazivém ročním období se dokonce i piráti drželi od skalnatého pobřeží Doupatiny dál. Příliv byl zrádný a ledové kry nevyzpytatelné.

Proč myslící ostrov jako Tarok mířil na sever, to jsme netušili. Znali jsme však něco, co mě za temných nocí drželo při životě – legendu o kolonii dairnů, která tu kdysi žila.

Pořád si pamatuju tu básničku, kterou jsem se jako malá musela naučit:

*Zpívej, barde, o předcích odvážných,
co přešli hory samý led a sníh,
co přeplavali moře severní
na ostrov, o němž každý dairn si sní.*

Dlouho mi to připadalo nemožné. A pak, po dlouhé cestě a mnoha útrapách, jsem před pár dny na ostrově zahlédla mezi stromy plachtit něco, co vypadalo jako dairn.

Aspoň doufám, že se mi to nezdálo.

Můj žaludek znovu zaskučel. „Toby říkal, že horký čaj bude –“
Zarazila jsem se uprostřed věty. Umlčel mě hukot křídel.

Britozobci s podivuhodnou symetrií změnili směr. Připomínali hejno rozzuřených vos mířící na cíl.

Srdce se mi zastavilo a ohlásil se můj dávný přítel a nezvaný host, strach.

Ten cíl jsme byli my.

ÚTOK Z OBLOHY

„Letí sem!“ zvolal Renzo a rázem se dal do pohybu.

„Byx! Toby! Lehněte si na zem!“ křikla na nás Kara a tasila meč.

„Radši si vezmi pochodeň,“ řekl Renzo. Vrhł se k Tobyho ohýnku a vytáhl z něj hořící klacek. „Nenávidí kouř.“

Kara zastrčila meč do pochvy a sebrala žhavý klacek.

Toby se rozumně rozplácl na zem, jak měl, ale já nechtěla, aby Kara a Renzo bojovali za mě, i když jsem měla pochybnosti, že jim budu k užitku.

Našla jsem si větev, která zatím nehořela, a vrazila ji do plamenů. Po hrstech jsem rvala vlhkou trávu a přihazovala ji na oheň. K nebi se vyvalil štiplavý šedivý kouř.

Zamávala jsem chabě doutnajícím větvím, rozkašlala se, protože se mezitím otočil vítr, a pak jsem doběhla ke Kaře a Renzovi.

Ptáci už nevypadali jako tmavá skvrna. Připomínali spíš stovky střel letících přímo na nás.

Zasáhli nás jako krupobití, bušili nám do prsou a hlav a klovali nás krutými zobany, jež jim daly jméno. Po pár vteřinách jsem měla obě paže zakrvácené a jen těsně jsem se vyhnula útoku, který by mi byl prořízl hrdlo. Zaslechla jsem Psa zakňučet bolestí, jak mu jeden břitozobec rozťal srst.

Srdce mi prudce bušilo. Rány na předloktích mě pálily a řinula se z nich krev.

„Ne!“ vykřikla jsem, napřáhla ruku s pochodní vzhůru a zuřivě jí mávala.

Ptáci se však nemínili vzdát. Ti, co k nám byli nejbliž, odlétli, ale vzápětí se obrátili a zaútočili na nás zezadu. Skrz tornádo křídel jsem zahlédla Karu, Renza a Tobyho. Ten vykřikoval nápadité kletby a nazdařbůh kolem sebe máchal rukama.

Všichni jsme krváceli, a tak jsme se dali na ústup, až nás od ptáků oddělil kouřící oheň. Byli najednou všude, vřeštěli a tloukli křídly. Zaměřili se teď na naše tašky a kabely – nepochybně hledali peníze –, ale dál na nás útočili, kdykoli se k nám nějak dostali.

„K útesům!“ zaječela Kara.

Chápala jsem, jak uvažuje. Ptáci na nás útočili ze všech stran. Když se nám podaří dostat ke skalám, budou na nás moct jen zpředu a ze stran.

Poplácala jsem Tobyho po temeni a řekla mu: „Pojď a drž se za námi!“ Jako by mu to mělo zaručit bezpečí.

Od samého mávání pochodní už jsem byla úplně vyčerpaná, a větev už sotva doutnala. Když Kaře pochodeň úplně zhasla, zahodila ji a znovu vytáhla meč. Vzápětí však zavravorala a svalila se na zem.

V okamžení ji zcela pohltil mrak ostrých zobáků.

„Ááááá!“ zaječel Toby. Rozběhl se ke Kaře a skočil rovnou do hejna ptáků. Škrábal, kopal a řval: „Koukejte ji nechat! Nechte ji být!“

Nebylo to poprvé, co se mi naskytl ten ohromující pohled na rozzuřeného vobíka. Rozzuřeného a neohroženého.

Do šarvátky jsme se vložili i já a Renzo a rozehnali jsme smyslů zbavené ptáky natolik, že se Kaře povedlo utéct. Sebrala Tobyho a vyhodila si ho na ramena a všichni čtyři i se Psem jsme zahodili všechnu důstojnost a horem pádem se snažili dostat do bezpečí.

„Pojďte sem!“

Hráč! Skrz mrak křídel jsem ho neviděla, ale slyšela jsem jeho hlas a prodírala se za ním. Snažila jsem se nemyslet na pálící rány a řezavý, zlověstný křik ptáků.

Nahmatala jsem skalní stěnu a obrátila se k ní zády.

„Pojďte za mým hlasem!“ ozval se Hráč odkudsi zprava.

Sunula jsem se podél útesu a bez úspěchu se přitom snažila odrážet útočníky. Levou nohou jsem zakopla o ostrý kámen a dopadla tvrdě na záda, až jsem si vyrazila dech.

Vtom se ke mně natáhla obrovská tlapa. Opatrně mě sevřely velké černé drápy a přitáhly mě blíž.

„Děkuju, Hráči!“

Protáhla jsem se kolem něj a on mezitím s typickou bardální rychlostí chytil v letu jednoho ptáka za druhým.

Hned za mnou se protlačila Kara. „Renzo!“ zavolala ochraptělým hlasem.

„Vidím ho,“ řekl Hráč.

Velký bardál se vrhl přímo do mračna ptáků. Švihl a tloukl kolem sebe s téměř nadpřirozenou rychlostí a přesností. Jednoho nešťastného ptáka zachytil a okamžitě ho zhltl. Oběd. Z koutků mordy mu kanula břitozobčí krev, a když ptáci znamenali tuhle novou hrozbu, rozlétli se pryč.

Konečně Hráč našel Renza. Klečel, mával pochodní a z desítky ran na pažích se mu řinula krev.

„Chyť se mě za krk!“ houkl na něj Hráč. Nemusel to říkat dvakrát. Pak Renza po zemi dotáhl k nám.

V okamžení, stejně rychle jako se na nás snesli, ptáci zase odlétli. Spěšně jsem se rozhlédla, kde to jsem. Podařilo se nám vmáčknout do úzké praskliny ve skalní stěně, která se pro okřídlené tvory pranic nehodila. Nahoře se skála neotvírala, a tak sem jediné světlo pronikalo zpředu od palouku. Viděla jsem břitozobce, jak poletují sem a tam, hlídkují a čekají, až se vrátíme do bitvy.

„Vzadu je jeskyně,“ řekl Hráč. „Pojďte.“

Šli jsme za ním a na kamenech po nás zůstávaly krvavé stopy. Svítili jsme si jen mihotavým plamenem Renzovy uhasínající pochodně.

Konečně jsme našli širší prostor s balvany, kde jsme si mohli odpočinout. Navzájem jsme si ovázali rány a Pes nám je přitom olizoval, čímž nám však nijak nepomohl.

„Takže,“ ozvala se Kara, když ovazovala Renzovi šrám na předloktí. „Zpátky k ptákům, nebo do tmy?“

„Do tmy,“ odpověděli jsme sborem.

„Vida, to bylo jednoduchý,“ poznamenala Kara. Vzala si od Renza pochodeň a vyrazili jsme do studené a nekonečné tmy.

HODNÝ PEJSEK

Kráčeli jsme hloub a hloub do jeskyně. Z pochodně už zbýval jen doutnající uhlík a my téměř na každém kroku klopýtali. Hráč v noci viděl mnohem lépe než my, ale v úplné tmě nestačily oči ani jemu. Snažili jsme se plamen trochu přiživit, ale našli jsme jen mokrý mech, kterým byly porostlé stěny i zem. Věděli jsme, že jakmile pochodeň zhasne, oslepnete úplně a budeme si muset pomáhat hmatem.

„Někde před námi se to otvírá, cítím to,“ ozvala se Kara. „Je tu jiný vzduch.“

„Ano,“ přitakal Hráč. „Ale bez světla...“

Já jsem také poznala, že vzduch kolem už není tolik vlhký a dusný. Ucítla jsem něco povědomého, a přesto zvláštního: vodu. Ovšem nebyla to slaná voda ani čistá pramenitá voda. Takhle byla cítit po nezvyklých minerálech, po rašelině a po houbách.

Pochodeň zapraskala a zhasla a my byli uvrženi do temnoty. Zvedla jsem si ruku kousek před obličej, ale ani z pár centimetrů jsem ji neviděla. Byl to podivně dusivý pocit, úplně přijít o jeden smysl.

„Něco málo vidím,“ řekl Hráč. „Byx, chyt se mě za ocas. Ostatní se chyťte za ruce.“

Ruku v ruce jsme se sunuli kupředu zhruba stejně pomalu jako měsíční hlemýždi. Dvě hodiny, možná víc, jsme vězeli v jakémsi bezčasu. Stěžovali jsme si na obvazy a bolest ve snaze rozptýlit a odvést myšlenky od hrůzostrašné skutečnosti, že jsme daleko pod zemí bez sebemenšího náznaku světla.

Když nám došly stížnosti, Toby zazpíval starou píseň o obřích bahenních červech, z nichž mají vobíci, žijící v podzemních tunelech, ukrutný strach.

Refrén byl příšerný, ale trefný, a zanedlouho jsme všichni zpívali s Tobym:

*Když vobík spí, sladce dřímá,
bahenní červ ví, že nastal čas jíst.
Žere ocasy, tlapky žvýká.
(Drápy, ty mu nechutnají.)*

„Viděl jsi někdy bahenního červa, Toby?“ zeptala jsem se.

„Jednou,“ odpověděl. „Když jsem byl ještě malý.“ Oklepal se a já cítila, jak se mu rozměrné uši roztřáslly jako listy ve větru. „A věř mi, že jednou to stačilo. Jsou obří a slizcí a ustavičně hladoví.“

Byli jsme už notně ochraptělí, když se Hráč najednou zastavil. „Před námi se to prosvětluje!“ ohlásil. „Určitě to vede ven.“

Se světlem měl pravdu, pletl se však v tom, že jde o denní světlo. Zanedlouho jsme zjistili, že samotné stěny jeskyně tu slabě zlatavě svítí. Po naprosté tmě to byla opravdu vítaná změna.

Postupně jsme se rozkukali a viděli jsme pod nohy tak dobře, že už jsme při každém druhém kroku nezakopávali. Také jsme měli dojem, že se prostor kolem nás zvětšuje. Zahnuli jsme za zatáčku a před sebou jsme uviděli kruh akvamarínového světla. Docela nás oslepilo, i když pravděpodobně nebylo silnější než svit srpku měsíce.

Tunel končil nějakých třicet metrů nad dnem rozlehlé jeskyně. V němém úžasu jsme hleděli na výjev, který překonával i ty nejdivočejší představy.

Jeskyně nebyla velká. Nebyla ani obrovská. Byla nesmírná.

Do toho nedozírného prostoru by se pohodlně vešla celá Saguria, hlavní město Nedarry. Nad námi se na neskutečně vysokém stropě blyštěla kamenná kopí a z podlahy vyrůstal hustý les dýk namířených vzhůru. V jednom místě krápníky tvořily kruh po obvodu toho nejpozoruhodnějšího výjevu v celé jeskyni – jezírka s tmavou vodou tak dokonale klidnou, že vypadala jako naleštěné černé sklo.

„Vidím oheň,“ řekl Renzo. „Vpravo za jezírkem. Možná několik menších ohňů.“

„A já je cítím,“ dodala jsem, když jsem ochutnala vzduch.

Sešplhali jsme ze strmého srázu a dali se na podivný a nesnadný pochod. Jestliže jsme chtěli jezírko obejít, museli jsme se proplést mezi stalagmity roztodivných tvarů. Některé vypadaly jako podsadité včelí úly. Jiné připomínaly rytířské kopí, zašpičatělé a hladké. Další vypadaly jako obrovské svíčky roz-tavené do prazvláštních podob.

Ale bez ohledu na tvar nás všechny mohly poškrábat či pohmoždit a v našem už tak dost zuboženém stavu to bylo opravdu neutěšené putování.

Když jsme konečně došli k úzké pláži z černého písku, všichni jsme se sesunuli na zem.

„Co takhle zkusit najít něco na podpal a rozdělat oheň?“ navrhl Toby a prohlížel si přitom zakrvácený obvaz na své levé noze.

Kara zavrtěla hlavou. „Ne. Nejdřív musíme najít toho, kdo rozdělal ty ohně za jezerem.“

„Nepotřebujete někdo převázat ránu?“ zeptala jsem se.

Spotřebovali jsme všechno plátno, co jsme měli, a na obvázání ran nám nezbývalo nic než hořce páchnoucí list lamáty, kterou jsem předtím natrhala. Lamátové listy mají léčivé účinky, ale měli jsme dohromady tolik šrámů od ptáků a tolik škrábanců a modřin od stalagmitů, že bylo skoro zbytečné s tím něco dělat. Celé moje tělo bylo jedna velká podlitina okrášlená tuctem pálicích ran.

Pár lamátových listů jsem rozdrtila a podala je přátelům. Ti si je přitiskli na nové rány, které utržili v jeskyni.

„Je mi to moc líto,“ řekla jsem.

„Co je ti líto?“ otázal se Renzo.

Ukázala jsem na obvaz na jeho paži. „Tohle.“ Mávla jsem rukou. „Tohle všechno. Nebýt mě, byli byste teď všichni zdraví.“

„Byx,“ pronesl Renzo a zadíval se mi do očí. „Takhle o tom nesmíš přemýšlet. Jsme v tom spolu. Všichni.“

„Renzo má pravdu. Všem nám záleží na tom, aby tahle cesta dopadla dobře. Jestli ještě někde jsou živí dairnové,“ řekla Kara, „najdeme je.“

Přikývla jsem. Ale setřást ze sebe pocit odpovědnosti bylo těžké. Seděli jsme uprostřed ničeho, zakrvácení a umorovaní, jen kvůli mému pocitu, že jsem zahlédla dairna. Kvůli jedinému prchavému dojmu byli mí noví přátelé ochotni riskovat úplně všechno.

Za poslední dobu jsem si na těžké rozhodování zvykla. Ale i těžké rozhodování bylo o něco jednodušší, když se netýkalo přátel. A co na tom bylo ze všeho nejhorší? I kdybychom našli další dairny, nemohli jsme si být jisti, že se dokážeme v pořádku vrátit domů. Murdano nás teď neměl zrovna v oblibě. A to až tak, že by nás nejradši všechny viděl mrtvé.

Vyslal nás hledat další dairny v naději, že jich pár zajme a zbytek zabije.

Murdano měl své důvody, a byly ohavné. Protože dairnové poznají, když někdo lže, jsou pro každého, kdo touží po moci, velmi užiteční. Na druhou stranu když jich je moc, představují pro někoho jako Murdano nezanedbatelnou hrozbu. Pravda může být nebezpečná. Zvláště když jste lháři.

Jak říkal Dalyntor, stařešina naší smečky, je to náš „danajský dar“.

My jsme se pochopitelně rozhodli jeho úkol nesplnit, takže bylo dost možné, že nás teď pronásledovali jeho vojáci.

Vzdychla jsem – hlasitěji, než jsem měla v úmyslu – a přisoural se ke mně Pes. Jazyk mu visel z mordy a nepřetržitě vrtěl ocasem. Srst měl zmáčenou krví, ale zjevně měl stejně dobrou náladu jako jindy.

„Zajímá ho, jestli jsi v pořádku,“ ozval se Renzo, který byl z nějakého důvodu přesvědčen, že by Pes nikdy neprovedl nic špatného.

Přinutila jsem se ke shovívavému úsměvu. Ze psů mívám všelijaké pocity.

Vím, že to není dobře. Rodiče mě učili, abych ke všem druhům přistupovala s úctou. Jen pro pořádek bych ráda jednu věc vyjasnila. Já nejsem pes.

Bohužel si mě však se psem často pletou. Kdybyste věděli, kolikrát mě někdo cizí pohladil po hlavě a zavrkal: „To je ale hodný pejsek!“ (Lidi zjevně nejsou ti nejbystřejší savci na světě. Je nad slunce jasnější, že nejsem žádný pejsek, ani hodný, ani jiný.)

Především mají dairnové plachetky, tenké blány, které nám umožňují plachtit vzduchem. Bohužel však jen na kratší vzdálenosti. Ale vznášet se vysoko nad světem, byť jen na pár sekund, to je zážitek, který se žádnému psovi nikdy nepoštěstí.

Máme taky ruce a na nich palec proti ostatním prstům. Jsou úplně stejně zručné jako ruce lidské. A daleko šikovnější než neohrabané a nespolehlivé tlapy.

Navíc bez obtíží mluvíme lidskou řečí – vlastně to umíme lépe než někteří lidé. Když se však chce s člověkem domluvit pes, jeho možnosti jsou omezené. Má v zásadě tři možnosti: štěkat, škemrat či kousat.

Být dairna má ještě jednu výhodu. Na rozdíl od psů máme na břiše kapsu, která se báječně hodí k přenášení všelijakých věcí. Kdysi jsem v téhle kapse nosívala drobné poklady: lesklý kamínek nebo míček, který jsme si házeli s ostatními. Dnes v ní mám jen pár věcí, mezi nimi i mapu, v jejímž vybledlém náčrtku dost možná leží moje budoucnost.

Ale to není všechno. Dairnové nejsou jen lépe uzpůsobení než psi. Máme také lepší způsoby.

Nepopadne nás amok, když vidíme pruhovanou veverku.

Neválíme se po zádech a neponižujeme se žadoněním, aby nás někdo podrbl na břiše.

Neočucháváme neslušně pozadí kdejakého kolemjdoucího.

Psi jsou jedním slovem neomalení. A přece se každá vesnice jen hemží psisky všemožných velikostí a tvarů. Někteří jsou velcí jako vlkodraci, jiní malíci skoro jako dobře živená myšice.

Psů je moc.

Dairnů je málo.

Můj otec, ať jeho srdce září jako slunce, měl oblíbené rčení: „Dairn není dairn, když je sám.“

Myslel tím, že pro můj druh je smečka vším. Bez ní přestáváme být sami sebou.

Dřív jsem nad otcovými pořekadly kroutila očima a všichni mí sourozenci taky. Teď bych dala nevím co za to, abych je od něj ještě jednou slyšela. Kdyby tak ještě jednou vyslovil moje jméno!

Ale to se nikdy nestane. Už nikdy neuvidím svou smečku ani svou rodinu. A sice se držím naděje jako skomírající pochodně v temné jeskyni, ale vím, že možná nikdy neuvidím žádnou jinou dairnu, ať se s přáteli doplahočíme sebedál a budeme hledat sebevíc.

Sledovala jsem Psa, jak mi olizuje ruku a zanechává na ní přitom nechutnou vrstvu slin. „Ty jsi ale hodný pejsek,“ řekla jsem a jeho ocas v tu ránu zešílel.

Možná ti psi zase nejsou tak špatní.

A já potřebuju každého přítele, který je k mání.

BARDÁLÍ STRACH

Po příliš krátkém odpočinku Kara vstala a protáhla se.

„Tak pojdte, vyrazíme,“ řekla a my s trochou dobrosrdečného reptání vyrazili. Po deseti minutách pláž končila prudkým útesem, který sahal až ke stropu jeskyně.

Zastavilo se mi srdce. Dál se nedostaneme.

„Krucipísek,“ zamumlal Toby.

V hlavě se mi rozběhly strašlivé představy, v nichž jsme žalostně bloudili stalagmitovými lesy tak dlouho, až jsme nakonec zemřeli hladu.

„Já se podívám,“ nabídl se Renzo.

Vešel do vody a brodil se těsně podél skalní stěny. Byl asi po pás ve vodě, když se na nás obrátil a zavolal: „Pod hladinou je tu římsa. Třeba se po ní dostaneme na druhou stranu.“

„Tobyho můžu vzít na ramena,“ ozvala se Kara. Klekla si a Toby si na ni vyskočil.

„Tak pojď, Byx,“ pobídl mě Renzo. „Já tě svezu.“

Pohlédla jsem na Hráče. Přecházel sem a tam a upřeně hleděl na vodu.

„Co se děje?“ zeptala jsem se ho.

„Voda se děje,“ zamumlal. „Nějaký potok nebo kaluž nám bardálům nevadí. A i když se to neví, umíme plavat. Ale velké vodní plochy? Nikdy nevíš, co může být pod hladinou.“

„Ale tebe neunesu, jsi moc velký,“ řekla mu Kara něžně.

„Já vím!“ Asi nikdy jsem ho neslyšela takhle podrážděného. „Já vím. Víím, že to musím zvládnout sám.“

Nevěřicně jsem se na něj zamračila. „Ty se bojíš?“ zeptala jsem se.

Ta myšlenka mi připadala směšná a svou otázku jsem myslěla jako vtip. Pro mě byl Hráč ztělesněním odvahy. Tenhle bardál se sám utkal se strašlivým Rytířem ohně a přežil.

„Nebojím,“ odsekl Hráč. „Jen... nemám rád vodu.“

„Já půjdu první,“ rozhodla Kara. „Jestli bude pod vodou něco, co bude mít chuť na maso, obětuju Tobýho.“

„Hele!“ ohradil se Toby.

„Dělám si legraci,“ chlácholila ho Kara a mrkla přitom na mě.

Ale že půjde první, to myslěla vážně. „Ta voda je úplně ledová!“ postěžovala si, když do ní vkročila. Opatrně postupovala dál, do větší a větší hloubky, až pod vodou nahmatala římsu a vydala se po ní. Jednou rukou se opírala o skálu, druhou měla upaženou kvůli lepší rovnováze. S Tobým na ramenou